

Medlem er Ordfører for. Naar derfor det ærede Medlem skal opfordre sit Parti til at stemme imod disse Ændringsforslag, skal han opfordre dem til at forlade et Standpunkt, som de har indtaget her i Tinget for 2 Aar siden. Men Partiet er jo saa vant til at forlade Standpunkter, at et forladt Standpunkt mere eller mindre vel ikke betyder saa meget.

Jeg vil gerne gøre en enkelt Bemærkning angaaende Ændringsforslag Nr. 9, hvorefter man altsaa indfører et nyt Princip, kan man gerne sige, idet man indsætter den Bestemmelse, at efter forgæves forsøgt Udpantning gives der Kommunalbestyrelserne Ret til — kan man gerne sige — at gøre den paagældende Skatteydere Arbejdsgiver ansvarlig. Bestemmelsen gælder dog kun ugifte Arbejdere. Vi drøftede i Udvalget, om det ikke var rigtigt at lade Ordet „ugifte“ falde bort og lade Bestemmelsen have Gyldighed overfor alle dem, der stod i et saadant Forhold til en Arbejdsgiver, at Kommunen var i Stand til at skaffe sig Dækning ved at holde sig til Arbejdsgiveren. Jeg for min Del maa sige, at jeg har Sympati for, at vi stryger Ordet „ugifte“; det synes mig ikke rimeligt at opretholde en saadan Undtagelsesbestemmelse, og jeg vil ogsaa tro, at hvis det bliver en almindelig Regel, vil Bestemmelsen komme til at virke heldigere og til større Gavn for Kommunerne.

Ordføreren (Hagbart Berg): Jeg skal til den sidste Udtalelse af det ærede Medlem kun sige, at vi betragter Ændringsforslaget under Nr. 9 som et Forsøg; vi ønsker at se, hvorledes det, der her er Tale om, vil komme til at virke i Praksis, og virker det godt, kan vi jo gaa videre ad denne Vej. Men jeg synes, som jeg sagde før, at det var rigtigt, at man her var lidt forsigtig til at begynde med.

Jeg skal i øvrigt anbefale mit Parti at stemme mod Ændringsforslagene Nr. 2—4. De Udtalelser, der kom fra socialdemokratiske Side, undrer mig; jeg havde ogsaa ventet dem fra radikal Side, men jeg tror ikke, man i den Anledning har nogen Grund til at kaste med Sten. Man maa nemlig huske, hvordan Forholdene ligger. Nu er Forholdet ganske vist det, at vi var tre Partier her i Tinget, som var enige om Forslaget, men vi ved ogsaa, at der i Landstinget var tre Partier, som var enige om de Bestemmelser, der nu er gældende Lov, nemlig de samme tre Partier: Venstre, Radikale og Socialdemokrater. Naar vi nu i Øjeblikket modsætter os den stærke Udvidelse af Progressionen, er Grunden, kan jeg sige, en tredobbelt. Først

og fremmest det rent praktiske Hensyn, at vi er ganske paa det rene med, at den paagældende Bestemmelse ikke kan gennemføres i det andet Ting. Ganske vist kan vi ikke her i Almindelighed indrette vor Stemmegivning derefter; men vi ved, at det fra alle Sider er udtalt, at man ønsker dette Lovforslag hurtigt gennemført, og saa er der ingen Grund til at gaa til Ændringer, som man, som Stillingen er i Øjeblikket, er paa det rene med ikke kan gennemføres. Jeg er dér enig i den Betragtning, som det ærede Medlem Hr. Korsgaard fremsatte, at en væsentlig Grund her er de Konjunkturförändringar, der har fundet Sted. Thi paa et Tidspunkt, da vi havde de overordentlig store Krigsindtægter, kunde der være Grund til at beskatte disse særlig kraftigt, ogsaa for Kommunernes Vedkommende. Men Stillingen er jo i Øjeblikket en helt anden. Vi ved, at de store Indkomster i det væsentlige er væk, og at den overordentlig store Skattebyrde, man venter rundt omkring i Kommunerne, vil falde haardt paa Middelstanden, og det vil heller ikke kunne undgaas, at den rammer haardere nedad, end Tilfældet har været før. Men jeg synes ogsaa, at denne Progression i al Almindelighed maa ses i Forhold til Pengenes Værdi. Lad os tage et bestemt Eksempel, en Indkomst paa 2 000 Kr. for en ugift eller et Ægtepar uden Børn; saa er, hvis vi regner med en Skatteprocent paa 10, Forholdet det, at de paagældende vil komme til at svare en Mindste-skat af 60 Kr., og der bliver altsaa 1 940 Kr. tilbage. Men enhver vil dog kunne forstaa, at disse 1 940 Kr. nu er langt mere værd end for 2 Aar siden, da Pengene næsten kun var det halve værd. Jeg er ganske paa det rene med, at Indtægtsforholdene i en Række af Landkommuner i den kommende Tid vil komme til at ligge saaledes, at man aldeles ikke kan gaa til en saadan Fritagelse eller en saa kraftig Lempelse med Hensyn til Skat, som man har kunnet under helt andre Konjunkturer. Hvis man f. Eks. gennemfører Socialdemokraternes Forslag, vil det sige, at en Familie i en Købstad med 5 Børn og 3 000 Kr.'s Indtægt paa Basis af dette Forslag vil kunne sættes i en Skat af 2 Kr., og gaar vi til en Landkommune, vil en Familie med 5 Børn og 2 700 Kr.'s Indtægt efter Socialdemokraternes Forslag kunne sættes i en Skat af 2 Kr. Jeg tror, at mange ærede Medlemmer er ganske paa det rene med, at i den kommende Tid vil Indtægtsforholdene i Landet slet ikke komme til at ligge saaledes, at man kan nøjes med saa minimale